

SERGEJ LUKJANĚNKO

SPEKTRUM

Stanislav Juhaňák – TRITON
ARGO

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko

Spektrum

Z ruského originálu Spectrum,
vydaného nakladatelstvím Izdatělstvo AST v Moskvě 1999,
přeložil Libor Dvořák.

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON jako svou 1390. publikaci,
v edici TRIFID svazek 377.

a nakladatelství ARGO jako svou 1423. publikaci
v Praze roku 2011. Vydání druhé
(v Tritonu a Argu vydání první).

Odpovědná redaktorka Marie Semíková.
Obálka Dagmar Krásná s použitím ilustrace
z www.dreamstime.com.
Vytiskly Těšínské papírny.

ISBN 978-80-7387-371-4 (Triton)

ISBN 978-80-257-0318-2 (Argo)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na internetové adrese www.tridistri.cz. Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS, e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz.

Knihy je možno zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz.

Část první

Červená

Prolog

Již od časů Alexandra Sergejeviče Puškina každý ví, že navštěvovat postarší příbuzné není snad bezpodmínečný ortel, ale v každém případě povinnost vychovaného člověka, a Martin se jí rozhodně nevyhýbal. Kromě faktu, že je to slušnost, čas od času se strýčkem rád poseděl v kuchyni u šálku kávy a poklábosil o něčem docela pomíjivém a nezávazném, či naopak o problémech vskutku filozofických, na jejichž rozluštění lidstvo teprve čeká. A tato pravidelná setkání mu přinášela ještě jednu malou, vyloženě soukromou radost – mnoho jiných přátel dnes Martina oslovovalo už i jménem po otci, což strašně neměl rád. A jak by také rodilý Rus mohl snášet spojení tak nesmyslné – Martin Igorovič! Zato strýček mu jménem po otci neřikal nikdy a ani se k něčemu podobnému nechystal. Když byl v dobré náladě, oslovoval Martina „Marte“, zatímco ve špatné (která se mu ale přiházívala jen zřídka) mu žlučovitě říkal „Edene“. Před více než třiceti lety zřejmě mezi strýčkem a Martinovým otcem proběhl jakýsi velmi drsný příbuzenský spor, právě co se toho jména týče. Sám strýček byl přesvědčený starý mládenec, na otázky o dětech suše odpovídal „neznám“, ale neznámo proč považoval za svou zákonnou povinnost plně se podílet na výchově oblíbeného synovce. Přísně vzato strýček za celá ta léta prohrál jen jediný boj – právě o to jméno –, kdežto ve všech ostatních záležitostech si vždy dokázal prosadit svou. V řadě případů mu za to byl Martin ze srdce vděčný – například za zhacené rodičovské plány učít ho už od útlých dětských let hře na klavír, za dovolení vydat se na mnohadenní pěší výlet či vyrazit si stopem do Pitěru. Všechny pokusy rodičů o odpor končily těž-

kým pohledem ze strýčkova podlebí a otázkou: „Chcete vychovat chlapa, nebo estrádního šaška?“ Estrádami strýček upřímně opovrhoval a z mistrů populární hudby uznával jedi- ně Kobzona a Leontjeva, ale i v těchto případech poněkud provinile dodával: „Ti mají aspoň hlas a charakter.“

Ostatně – při vší příkrosti a nesmlouvavosti své povahy se strýček nevyhnul i několika srozumitelným lidským slab- ťstkám, které se obzvlášť výrazně projevíly v posledních deseti letech, kdy život na celém světě začal jít jaksi šej- drem. Probudil se v něm dosud potlačovaný kuchařský pud, a zatímco dřív mohl celý týden vegetovat jen o míchaných vajíčkách a levném pivu, teď klidně trávil půl dne u sporáku a po večerech si buď zval domů hosty, anebo sám vyrážel na návštěvy. Martinovi se tenhle rozmar velmi zamlouval, ne- boť činil setkání u strýčka ještě příjemnějšími. Také dnes, když se telefonicky domlouvali, Martin zjistil, že k večeri se plánuje kachna Vajdahunyád, a tak zašel do obchodu a veli- ce pečlivě tam vybral víno. V tomto případě muselo být sa- mozřejmě maďarské. Jen ať se estéti a lokálpatrioti při poz- námce o maďarském vínu přezíravě pošklebují, jen ať si vychvalují nasládlý sauterne a trpký tavel, a jiní nechtě se do- hadují o počtu puten tokajského v jednotlivých značkách massanderského a maďarského tokajského. Martin už dáv- no zjistil, že každé jídlo vyžaduje svůj vlastní geograficky i historicky podmíněný nápojový doprovod. K vařeným bramborám a slanečku se nic nehodí lépe než docela obyčej- ná ruská vodka, ke kořeněné basturmě zase sytý arménský koňak (i když basturma díky své kavkazské velkorysosti snese i vodečku), k jemným ústřicím lehké a dobře chlazené francouzské víno, a k tučným a krajně nezdravým párkům zase české nebo bavorské pivo.

Proto Martin při výběru vína nezaváhal. Absolvoval si ma- lou frontu za dvěma vrtošivými penzistkami, které dlouho vy- bíraly kousek španělského jamónu („co nejsmradlavějšího!“) a žádaly si ho nakrájet („no jistě, na co nejtenčí plátky, sleč- no!“), a pak konečně mohl přistoupit k utahané mladičké pro- davačce. Koupil láhev bílého balatonfüredu a láhev červené- ho egeru, a protože za ním už nikdo nestál, pustil se s dívkou

na chvilku do řeči. Byla chytrá a sympatická, studovala vysokou a v obchodě si po večerech přivydělávala na letní prázdninovou cestu po Evropě. Během minuty Martin instinktivně pochopil, že děvče si s ním docela rádo popovídá, ale že už má dobrého a věrného přítele. Nezbylo tedy než se rozloučit a jít si za doprovodu jemného pocinkávání lahví, zabalených do papíru a uložených do velké igelitky, hezky po svých.

Venku bylo pěkně. Moskvu zahalil večer – první opravdu teplý letní večer po dlouhé a studené zimě. O to příjemnější, že to byl večer páteční. Proud aut s Moskvany spěchajícími na chaty už opadl a po městě se rozhostil klid. Nepočtené děti, které zůstávaly na víkend v metropoli, se proháněly po chodnicích na koloběžkách, v parčíku u metra ladil malý jazzband a na lavičky už usedali první důchodci, kteří si chtěli poslechnout muziku, poklábosit a snad si i zatancovat. Staříčký osmipatrový panelák, kde bydlel strýček, stál hned vedle a Martin k němu nešel po vydlážděné cestičce, ale napříč přes zpustlý parkový porost. Cestou div nevyrušil milenecký pár, který se tu objímal na lavičce – včas ale zaslechl horký šepot, a tak postupoval co nejtíšeji, s taškou přitisknutou na prsa, aby láhve nerámusily.

Martin dorazil včas. Strýček otevřel dveře, broukl cosi, co vypadalo jako pozdrav, a vrhl se zpátky do kuchyně, vytáhnout kachnu z trouby. Martin už stačil vklouznout do pantoflí nejasné velikosti, určených pro hosty, a zašel do obýváku. Strýček žil skromně v malém dvoupokojovém bytě, ale stěhovat se rozhodně nechtěl, protože podle jeho vlastního názoru je v sedmašedesáti na úvahy o hřbitově ještě brzy, ale na stěhování naopak už pozdě. V ložnici, která zároveň byla i pracovnou, všechny zdi pokrývaly prastaré knihovny, nacpané ještě staršími knihami, zato obývací pokoj byl zařízen moderně, ba dokonce módně, ve stylu hi-tech, s hojností regálů z chromovaných trubek a nerozbitného skla a sofistikovanou aparaturou pro reprodukci obrazu i zvuku, s mondénní francouzskou reprosoustavou „kaskáda“, zabudovanou rovněž do skla a znalci oceňovanou zejména za téměř nezmatelný podíl nerezonujících korpusů na výsledném zvuku. Během čekání na strýčka Martin prohrabal hromadu kompakťů, vybral

si Beethovena v podání Emila Gilelse, pak si svlékl sako a usadil se co nejpohodlněji ke stolu.

Na strýčka dlouho čekat nemusel. Ten se v následující minutě vynořil na prahu i s proslulou kachnou na pekáči – stále ještě syčící, vonící, obloženou drobnými závitky ze zelného listu, které už stačily nasáknout kachním sádkem. Při pohledu na kachnu Martin ožil, vrhl se k lahvím, začal je otevírat a v duchu si vyčínil, že nedorazil dřív – víno by mělo alespoň půlhodinku postát, vydýchat se, zbavit se korkového pachu a pak teprve předvést své aroma v plné kráse. Strýček však víno pochválil i tak, načež se nějaký čas oddávali gastronomickým radovánkám a jen tu a tam si vyměnili pár poznámek – ne snad docela banálních, ale přesto zajímavých jen pro pár nejbližších: o Martinových rodičích, kteří už druhý měsíc trávili dovolenou na slunných kubánských plážích, a taky o nezodpovědném Martinově mladším bratrovi, který sotva stačil dostudovat jednu vysokou školu a hned se přihlásil na další, protože profese advokáta ho zklamala ještě dříve, než se jí začal věnovat, zato zahořel nevysvětlitelnými sympatiemi k největším nepřátelům právníků – novinářům. Mluvili také o strýčkovi, o jeho nemocných játrech, jimž se podobné pochoštění přirozeně zamlouvat nemůže, i o trampotách kolem výše jeho penze, která strýčkovi nedovolovala splnit si dětský sen a vypravit se na Madagaskar. Během debaty Martin s potěšením kvitoval, že strýček rozhodně neztrácí svěžest ducha, že o sebe dbá a že si k večeři dokonce uvázal kravatu, což se v případě starého mládence rovná málem hrdinskému skutku. Pak se Martina začal nenápadně vypytovat na jeho práci – jen velice opatrně a nevtíravě, v naději, že synovce zaskočí a přiměje ho, aby něco prozradil. Martin byl ale ve střehu, strýčkovy pokusy odrážel všeobecnými frázemi, neřikal ani „ano“ ani „ne“, na sladkou lest a temné narážky nereagoval, takže strýček výslechu otráveně zanechal a dál už se plně věnoval jen kachně.

Vtom se za oknem rozlehl tichý hluboký hukot, který na okamžik přehlušil i Patetickou sonátu. Těsně nad paneláky se přehnal létající talíř a zamířil na přistání. Děti na ulici nadšeně zahlasily, v jednom zaparkovaném autě se rozezněl

alarm a dobrou minutu vyrážel trylky, jež lidskému sluchu určitě nelahodily.

Tato banální událost okamžitě změnila směr debaty. U stolu teď přišla na přetřes témata vážná, ba státnická – strýček začal vysvětlovat svůj postoj vůči Cizincům, který Martin důvěrně znal, ale přesto mu naslouchal vždy znovu a znovu.

Nedá se říct, že by se Martin podobným rozhovorům vyhýbal, ale měl na věc svůj vlastní názor a nechtěl se se strýčkem přít. Zbytek večera proto působil dojmem poněkud rozháraným – převážil strýčkův monolog –, a tak když se synovec konečně odhodlal ke zdvořilému ústupu, pocítil velkou úlevu. Ještěže měl pro časný odchod dostatečně závažný důvod – zítra ráno se chystal „na služební cestu“ a zatím neměl ani nejmenší tušení, jak dlouho bude trvat.

1

Na vrcholku kopce dostihl Martina déšť.

Mračna nad ním plula tak nízko, až se zdálo, že stačí povyskočit a člověk do dlaně snadno nabere chomáč mokré šedivé vaty. Do pěšiny nejdřív zabušily první kapky deště, zvedly do vzduchu maličké fontánky prachu, pak déšť na okamžik ustal – a potom se začal valit v celých vodopádech.

Pěšina se rázem proměnila ve skluzavku v akvaparku. Louže byly plné kalných bublin. Studená voda ho pleskala po nohou, mračna klesala stále níž, až nakonec kráčel deštěm i šedavou mlhou, jako by šel samotným srdcem běsnícího živlu. Nadobro se setmělo. Nepromokavá látka bundy si s líjčkem poradila jen na pár minut, pak se po celém těle rozlezla vlhkost. Kalhoty přilnuly ke stehnům a voda pronikla i pod jazyky bot.

Šel stále dál a proklínal déšť, který tu po tři sta dní v roce téměř neustával, i pichlavé houštiny, kvůli nimž se pěšina zdravému rozumu navzdory klikatila po svahu kopce, i svou práci a sebe sama. Stezička vůčihledě měkla pod nohama

a udržovat rovnováhu bylo stále obtížnější - už nešel, ale klouzal, balancoval a co chvíli riskoval pád. Karabina mu do slova přirostla k zádům a nápadně ztěžkla, k podrážkám se na každém kroku lepily chuchvalce bahna a v nitru mu taky všechno zbahnělo: v nose bublalo, v hrdle klokotalo, svaly se proměnily v mokrou vatu, a dokonce i vlastní myšlenky mu připadaly vodnaté a rozteklé.

V tuhle chvíli by Martin uvítal cokoli - zvíře, které by nenadále vyrazilo z houštiny, hrom a blesky či dokonce nečekané překážky a nebezpečí, jež by ho nutily unikat, někam rychle lézt, skákat nebo se naopak plazit. Jenže v šedém dešti nebylo nic kromě čvachtavého bláta, mokrých pichlavých větví a dusivé šedé mlhy. Nezbyvalo nic jiného než jít, stále jít, monotónně a bez zastávek, splynout s jednotvárností lijavce.

Světlo nad Stanicí uviděl, až když sestoupil z návrší. Snad se v cloně deště udělala skulina, nebo možná mračna vystoupila výš, ale mezi šikmými vodními provazci začal problikávat maják. Nejdřív rudý záblesk, potom zelený, pak pauza (což byl ve skutečnosti signál v ultrafialové části spektra) a nakonec bílé světlo, oslnivé a šalebné jako dlouhá jiskra elektrického oblouku. Martin vykročil rychleji. Jak se zdá, přece jen nezabloudil.

Za hodinu už byl u Stanice. Patrová budova, postavená z mohutných kamenných kvádrů, v tomto kraji kopců a blat rozhodně nepůsobila cize. Okna zatažená hustými nachovými závěsy se zdála být jedinými případnými barevnými skvrnami, které zdůrazňovaly jednotný šedý tón všeho kolem. Vysoko nad hlavou, na vrcholu kamenné věže, pableskoval maják. Věžička připomínala minaret, nebo možná malý námořní maják někde na konci světa.

A na verandě před vchodem seděl v proutěném houpacím křesle s pohledem upřeným na blížícího se Martina strážce majáku a muezzin v jedné osobě - tvor asi tak půldruhého metru vysoký. Srst na hlavě se ničím nelišila od lesklé černé kožešiny pokrývající zbytek těla, jen kolem velkých tesklivých očí a pyskatých úst byla řidší a kratší. Stvoření bylo obléčeno pouze do šortek, sahajících ke kolenům.

„Zdráv buď, Klíčnίκu,“ zastavil se Martin pod třemi širokými a nízkými schůdky, vedoucími k venkovním dveřím.

„Zdráv buď, poutníku,“ vyjmul Klíčnícík z úst krátkou dýmku. Měl příjemný hluboký mužský hlas, v němž ovšem zaznívala jakási ženská měkkost a laskavost. V jeho řeči se dal postřehnout lehký cizí přízvuk – tak lehký, že během několika málo vteřin jste ho přestali vnímat. „Vstup a odpočiň si.“

Teprve teď směl Martin dál. O hranu dolního schodu si očistil podrážky, z nichž padaly tlusté koláče těžkého mastného bláta, a pak vyšel nahoru na verandu. Vedle Klíčnícíka stálo ještě jedno křeslo a na stolku karafa s bledě žlutým vínem a dvěma sklenicemi. Působilo to jako velmi delikátní pozvání k debatě, ale Klíčnícíci nikdy netrvali na tom, aby se příchodí okamžitě pustil do vyprávění.

„Chtěl bych se dostat domů,“ řekl Martin a usadil se do křesla. „Pokud možno co nejrychleji.“

Klíčnícík pobafával ze své dýmky. Dokonce i vůně tabáku vytvářela dojem dokonale pozemské útulnosti. Klíčnícíci neznámo proč nejsnáze přejímali lidské zlovyky – chutnalo jim víno a už samotnou ideou kouření tabáku se nepokrytě nadchli.

„Je tu truchlivo a osamělo,“ poznamenal Klíčnícík. Rituální fráze zazněla podivuhodně upřímně; jen těžko se dalo vymyslet místo tesknější a pustější, než byla tahle vlhká, bažinatá a studená planeta. „Promluv si se mnou, poutníku.“

„Přišel jsem do tohoto světa před dvěma dny,“ spustil Martin, jako by Klíčnícík na jejich první setkání už zapomněl. Ačkoli, možná ho tady před těmi dvěma dny vítal jiný... „Nehodlal jsem se tu pít po nových dojmech, ani hledat dobrodružství. Jeden člověk žijící na planetě Zemi se dopustil zlého a nesmyslného skutku. V opilosti dovolil, aby nad ním zvítězilo to nejhorší v jeho duši. Nevím, jak dlouho na svou ženu žárlil, stejně jako nevím, zda k tomu měl důvod..., ale toho večera jejich váda skončila tragédií. Svou ženu zabil. A pak se svého skutku zděsil a uprchl Fortnou pryč.“

Klíčnícík přikývl a rozhoupal se v křesle.

„Příbuzní té nešťastnice se rozhodli, že vraha potrestají,“ pokračoval Martin po krátké odmlce. „Najali si mě a požádali,

abych ho našel. Abych ho našel a přivedl zpět. Vydal jsem se tedy za ním a ocitl se v tomto světě...“

„Ve vesmíru je tolik světů,“ poznamenal Klíčník a vyklepal dýmku. „A lidé mohou žít v mnoha z nich. Jak ses dověděl, kam se vydal?“

„To je vždycky složité,“ přiznal Martin. „Musím takového člověka nejdřív dobře poznat, vžít se do něj, procítit jeho obavy a sny, začít myslet jako on. Lidé si svou cestu nevybírají vždy uvědoměle. Někdy je oslní krásný název, neobvyklé slovní spojení či okamžité hnutí myslí... Tu a tam se samozřejmě zmýlím, ale tentokrát se na mě štěstí usmálo hned na první pokus.“

Klíčník pokývnutím naznačil, že vysvětlení přijímá.

„Uprchlíka jsem našel,“ pokračoval Martin. „Čekal, že ho někdo bude pronásledovat, a tak se mi nepodařilo přimět ho k návratu. Někdy upřímná rozmluva pomůže a viník se rozhodne, že se vrátí a přijme trest, stanovený v našem světě. Tenhle muž se ale vrátit nechtěl. Bylo v něm hodně pokání, ale strachu ještě víc. Tak jsem uprchlíka zabil. Tady je jeho známka.“

Vytáhl z kapsy průhledný žeton na tenkém řetízku. Uprostřed plastického kolečka se dal zahlédnout miniaturní čip.

„Teď se vrátím domů a řeknu příbuzným zabitě ženy, že spravedlnosti bylo učiněno zadost,“ vyprávěl Martin dál. „Úřadům našeho světa však o té události nic nesdělím. To, co se stalo za Fortnou, se jich netýká.“

Klíčník si začal znovu nacpávat dýmku. Bříška prstů měl holá a potažená černou lesklou pokožkou jako pozemské opiče. Když jste se však zadívali pozorněji, zjistili jste, že to není kůže, ale drobné šupiny.

„Je tu truchlivo a osamělo,“ zamumlal. „Takových příběhů jsem slyšel hodně, poutníku.“

Martin se odmlčel a pak z kapsy vylovil ještě jednu známku.

„Kráčel jsem uprchlíkovi v patách. Tenhle svět mě uvítal neustálým deštěm, ale žádný liják nedokáže spláchnout všechny stopy. Jakmile jsem našel zbytky jeho prvního tábořiště, byl jsem si jist, že jdu po správné cestě. Pak jsem z vr-

cholku jednoho kopce zahlédl dva lidi. Dva muže - jeden byl pozadu, ale toho před sebou doháněl. Pochopil jsem, že jejich setkání může skončit tragédií, a zrychlil jsem krok. Přišel jsem však pozdě. Zanedlouho jsem přímo na pěšině narazil na tělo mladíka, vlastně spíš chlapce, mohlo mu být tak šestnáct sedmnáct. Uprchlík si ho pustil na vhodnou vzdálenost a zastřelil ho.“

„Ale proč?“ zajímalo Klíčníka. „Že by se mu rozsévání smrti zalíbilo?“

„Ne. To strach ho přiměl stisknout spoušť. Očekával štvani, bál se, že v jeho stopách vyrazí lovec. A dál už neuvažoval. Vůbec se nezamyslel nad tím, jestli takhle mladý hoch může být lovcem. Pomsta je neplodná, Klíčníku, pomsta nevyprostí mrtvé z hrobů a světu dobra taky nepřidá. Zpočátku jsem neměl v úmyslu uprchlíka usmrtit. Teď jsem ale stál nad tělem chlapce, který prošel Fortnou a v cizím dešti pod cizím nebem našel smrt. Co vlastně hledal za hranicemi Země? Bohatství, slávu, lásku? Nebo jen dobrodružství? To nevím. Čím asi dokázal zaplatit za průchod Fortnou? Proč byl tak naivní, proč nechápal, že tím největším nebezpečím v cizích světech je člověk? Nevím. Zato jsem pochopil, že uprchlíka nesmím pustit dál. Kdysi v jeho nitru žila dobrota i láska. Teď zbyl jen strach. Kdyby se dal zabít jen strach, už nikdy by na jiného člověka ruku nevztáhl. Jenže dokud žil, nepřestával se bát. Proto jsem uprchlíka zbavil života a vzal si jeho známku.“

Klíčník se dál pohupoval ve svém křesle, pobafával a přemýšlel. Pak vyjmul dýmku z úst:

„Rozptýlil jsi mé chmury a osamělost, poutníku. Projdi Fortnou a putuj dál.“

Teď tedy mohl Martin vyjít nahoru do patra, vstoupit do jedné z místností určených pro lidi, dopřát si horkou koupel a naobědvat se. Nebo se ihned vydat na cestu.

Martin zatím jen přikývl. Nalil si pohár vína. A ve snaze, aby jeho slova vyzněla jako pouhá řečnická otázka, pronesl:

„Co zlého bylo na první části tohoto příběhu?“

Klíčník samozřejmě neodpověděl. A Martin samozřejmě ani žádnou odpověď nečekal. Naráz vypil své víno a povstal.

„Děkuji ti za ponaučení, Klíčníku. Sbohem.“

„A došel jsi až do města, poutníku?“

„Ne. Viděl jsem už v dáli jeho světla, ale nechtěl jsem ztráct čas.“

„Je to velké město,“ sdělil mu Klíčník. „Největší město na celé Mokvanině. Žijí tam tři tisíce lidí a téměř deset tisíc nelidí. Město stojí na břehu mělkého moře, z nějž jeho obyvatelé těží mořské řasy. Odvar z těchto řas je v mnoha světech vyhledávaným zbožím – prodlužuje život a zpestřuje zážitky. Ve městě tenhle lektvar pijí všichni, starostou počínaje a posledním žebrákem konče, ale v jiných světech je dostupný jen pro ty nejbohatší a nejvlivnější. To je zase můj příběh – nechť tedy rozptýlí tvé chmury.“

„Děkuji ti, Klíčníku,“ řekl Martin a vykročil ke dveřím. Když už vstupoval dovnitř, nevydržel a ohlédl se. Klíčník se stále pohupoval v křesle. V otvoru proříznutém v opěradle visel jeho krátký trojúhelníkovitý ohon.

Klíčníci byli přece jen plazi. Sice porostlí srstí a podobní opicím, ale plazi.

V chodbách Stanice bylo ticho a teplo. Kamennou podlahu pokrývaly tuhé rohože, masivní bronzové lampy kolem sebe šířily zvláštní, znepokojivé světlo – bylo jasné, že v těchto prostorách se počítá i s jinými tvory než s lidmi. Martin vystoupal do patra a zašel do jednoho z „lidských“ pokojů, vybavených příliš masivním nábytkem a podezřele nízkými židlemi, ale jinak vcelku pohodlných. Zato koupelna byla přímo přepychová – s hlubokým kruhovým bazénem a jakousi obdobou sauny v malé kabině. Martin věděl, že tohle zařízení tu není kvůli lidem – pro některé humanoidní rasy jsou právě tepelné procedury životní nutností.

A Klíčníci si vždy velmi jasně uvědomovali, co je jejich povinností.

Martin se svlékl, pustil vodu do bazénu, krátce se osprchoval a vstoupil do kabinky. V kamenné stěně popraskávalo výkonné ohřívadlo a za průhlednými dveřmi se do bazénu valila horká perlivá voda. Martin se posadil, hlavu nechal klesnout na prsa, zavřel oči a pomalu celým tělem vstřebával teplo. Ten zatracený déšť ho vyčerpal víc, než si původně připouštěl.